

SUPERNERD of
topmodel?

moon

© Tessa Schram, 2020
© Moon, Amsterdam 2020
© Ontwerp omslag en binnenwerk: Sproud

ISBN 978 90 488 5082 2
ISBN 978 90 488 5083 9 (e-book)
NUR 284

www.tessaschram.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv.

Voor mijn dochter Yuna

Different
is
beautiful

Supernerd

Eindelijk!!! De bovenbouw.

#eenstapdichterbijdevrijheid
#laterhaters

Net toen ik bij die gedachte stilstond, viel er van boven een loodzwaar gewicht op mijn hoofd. Het werd zwart voor mijn ogen en ik klapte neer op de grond van het trappenhuis van mijn school. Het laatste wat ik hoorde waren de geschrokken reacties van een paar omstanders:

'OMG!'

'Is ze flauwgevallen?'

'Ze lijkt wel dood...'

Even bleef ik stilliggen. Niemand schoot me te hulp of hielp me op te staan. Typisch begin van mijn schooljaar.

Ik was nou eenmaal een supernerd, en dat maakt dat niemand je ziet staan (of liggen, in mijn geval). Ik kon mijn nerdstatus ook niet helpen. Dat ben je nou eenmaal als je houdt van:

- * leren
- * lezen
- * weetjes
- * feiten
- * goede rapportcijfers
- * wiskundige formules
- * uitvindingen doen
- * lijstjes maken... (zoals deze 😊)

Mijn uiterlijk droeg ook een steentje bij aan de classificatie supernerd:

- * rood haar
- * sproeten
- * suffe bril van Specsavers (twee voor de prijs van één!)
- * lange slungel → En geloof me, het is heus niet altijd leuk om er 'met kop en schouders boven uit te steken' of telkens je hoofd te stoten, net zomin als met de bijnaam 'giraf' door het leven te gaan.
- * en dankzij mijn orthodontist al vier jaar lang 'gezegend' 😞 met een slotjesbeugel, omdat mijn tanden maar niet op de goede plaats willen schuiven.

#waaromik?

#waaromblijvenaldievervelende-
etensrestentussenmijntandenzitten?!

Wat kenmerkte mij nog meer als supernerd? O ja:

IK HOOR ER DUS NIET BIJ!

Zelfs de – hoe kan ik dat zeggen zonder dat het lullig klinkt – andere losers wilden mij niet in hun club hebben. Ze vonden mij een te grote betweter. Serieus. Ik quote: 'We worden er een beetje moe van dat je steeds begint over Stephen Hofking, de oerknal en de relatietheorie.'

Dat de wiskundige genie Stephen *Hawking* heette en dat hij ontdekte dat een singulariteit op het moment van de oerknal in de algemene relativiteitstheorie onvermijdelijk was, heb ik ze toen maar niet opnieuw uitgelegd. 😊

Al op mijn allereerste dag heb ik mijn leven op de middelbare school helemaal verpest. Hoe? Zo:

1. Ik droeg een megagrote Harry Potter-rugzak, die ik van tevoren met mijn moeder had uitgezocht. Het was een superhandige schooltas met tien verschillende compartimenten. Ik had namelijk wel vijftien vakken en dus ook vijftien aparte lesboeken. Die moest ik allemaal meezeulen, dus ik dacht: hoe groter, hoe beter! Maar wat bleek?
→ Het is dus totaal niet cool om een grote rugzak te dragen op de middelbare school. (Zo'n rugzak noemen ze een 'koelkast'.) Het is juist tof om een zo klein mogelijke tas te kopen. Eentje waar het liefst geen enkel boek in past.

2. Ik kon op mijn eerste schooldag het juiste lokaal niet vinden.
→ Tja... mijn nieuwe school leek wel een doolhof! En toen ik eenmaal te laat binnenkwam, staarde iedereen me met een stalen gezicht aan en was er nog maar één tafeltje vrij. Er zat dus niets anders op: ik moest in mijn eentje vooraan zitten!

#dathebikweer!

3. Bijna al mijn klasgenoten kenden elkaar al van de basisschool. Terwijl ik juist... niemand kende. Dat kwam omdat ik op een piepkleine basisschool heb gezeten, ver van deze middelbare school vandaan. Uiteraard was ik de enige uit mijn klas die deze middelbare school gekozen had, ook al was het een heel stuk fietsen.
→ Ik zal even uitleggen waarom:
Simpel. Ze hadden de beste schoolresultaten. Dat had ik opgezocht. En dat vind ik nogal belangrijk. Net als mijn ouders trouwens. Of nou ja, mijn moeder is er niet meer. Ze overleed toen ik net een paar maanden in de eerste klas zat. Ook al was ze daarvoor al heel lang ziek, het voelde toch onverwachts. Sinds ik met mijn vader ben achtergebleven is alles anders. Hij is trouwens een uitvinder. En net zoals in de film *The Nutty Professor* lopen zijn uitvindingen meestal uit op spectaculaire... mislukkingen.
Mislukkingen, ja.

Maar goed, waar was ik? Toen ook voor mij de tijd aanbrak om naar de middelbare school te gaan, ging ik met mijn ouders naar de open dag om te kijken. Het leek wel een jungle! Ik had in mijn hele leven nog nooit zoveel kinderen bij elkaar gezien. En dat brengt me bij het volgende punt:

4. Mijn sociale vaardigheden waren nada... zero... nul!
→ Mijn eerste les kreeg ik van mevrouw Petit, mijn lerares Frans en klas-
senmentor. Ik weet nog goed dat ik tijdens een voorstelrondje in de klas
rood aanliep en begon te stotteren. En dat terwijl Vita nou niet bepaald
de moeilijkste naam is om uit te spreken. Iedereen begon me uiteraard
uit te lachen. Na die eerste dag is het nooit meer goed gekomen. Als ik
een spreekbeurt moet geven, krijg ik geen lucht, wordt mijn gezicht rood
als dat van een verbrande Engelsman op vakantie, en krijg ik grote rode
vlekken in mijn nek. En ik heet ook nog eens Vita Vlek...

#hoeveelpechkunjehebben?! ☹️

Dus al gauw stond ik op school bekend als Vita Vleknek. Of Vita Pe-pe-
p-p-presentatie-m-m-m-muts. Sindsdien maak ik me graag onzichtbaar.
Ik zit graag achter in de klas, steek nooit mijn hand op en bemoei me
met niemand. Ik zit niet bij de schoolkrant of bij de feestcommissie. Ik ben
zelfs nog nooit naar een schoolfeest geweest. Zo lukt het me om zo min
mogelijk gepest te worden. Alhoewel...

5. In de zomervakantie voorafgaand aan de brugklas kwam ik het verve-
lendste meisje van mijn klas, school en hele leven tegen... (tromgeroffel en
donderslag):

Barbara Sledge. ☹️☹️☹️

→ In tegenstelling tot mij heeft zij wél een mooie achternaam gekregen
van haar vader, die oorspronkelijk uit Amerika komt. Verder is ze zo
Nederlands als wat. Je kan wel zeggen dat alle clichés die je kan beden-
ken over een schoolbitch op haar van toepassing zijn. Ze is knap, rijk,
héééééé irritant, bitchy, egocentrisch, een pester en ze heeft twee meisjes

gevonden die haar evil meelopers willen spelen: Lilli en Christie. Samen staan ze bekend als de 'Bubblegums', omdat ze altijd kauwgom kauwen. En o ja, had ik al gezegd dat ze een levensverwoester is?!?!

Barbara haat mij dus, omdat mijn vader haar die zomer per ongeluk heeft 'aangereden' met zijn auto. Oké, ik weet dat dit heel erg klinkt, maar het viel allemaal best wel mee. Geloof me. Ik zat namelijk naast mijn vader in de auto toen het gebeurde. Barbara stak vrij plotseling over zonder op of om te kijken (ze was aan de telefoon met een van haar 'besties', afgesloten in haar 'Barbarawereld' AKA 'barbiewereld' AKA 'Bubblegumwereld') en mijn vader zag haar net te laat. Gelukkig reed hij maar 10 km per uur en stond hij direct vol op zijn rem. Eigenlijk raakte de auto Barbara niet eens. Maar ze viel van schrik op de grond. En schaafde haar knie.

Het was gewoon een heel stom ongeluk.

Ik heb denk ik wel een miljoen... biljoen... triljoen... quadrijljoen... quintiljoen keer mijn excuses aangeboden, maar niets kon Barbara op andere gedachten brengen: ik was haar vijand. Door mijn vader was ze bijna in een rolstoel beland, of nog erger: dood geweest. En toen zei ik het volgende (wat ik beter niet had kunnen doen):

'Gelukkig is het maar een schaafwond.'

Hoe durfde ik dat te zeggen?! Terwijl haar leven haar bijna was ontnomen? Barbara had de gave om dingen nogal te overdrijven. Dat had ze denk ik van haar ouders, want die claimden gelijk een schadevergoeding van twintigduizend euro!!!

#doeffenormaal!

#deverzekeringlachtjeuit!

(En dat deden ze ook)

Wat wilden ze met dat geld? Wilden ze soms veertigduizend pleisters op haar wondje plakken? Of er vijfduizend potjes ontsmettingsmiddel op leegknijpen? Of er duizend verschillende littekenzalfjes over uitsmeren?

De verzekering vergoedde natuurlijk niets, omdat er gewoon niets aan de

hand was. Maar mijn vader voelde zich zo schuldig over het ongeluk dat hij uit eigen zak toch nog honderden euro's aan haar familie heeft betaald. En omdat mijn vader de laatste jaren geen goede uitvindingen meer heeft gedaan, werd het voor mij tijd om een bijbaan te vinden...

Dus nu werkte ik op zaterdag en op zondag, waardoor het weekend er voor mij niet echt meer in zat. En terwijl mijn leeftijdsgenootjes in de zomer op het strand hingen, was ik aan het werk.

Zoals ik al zei: Barbara verwoestte levens.

Ik maakte zelfs een aftelkalender, waarop ik de dagen afstreepte tot ik Barbara uit mijn leven kon bannen. Nog maar 588 lesdagen en dan was ik voorgoed van Barbara af. YES! 😊

Om mijn tijd op school te overleven, had ik een aantal survivalregels vastgesteld. En natuurlijk gebruikte ik daarvoor een simpele formule...

4 x B

Oftewel: Barbara Barbie Bubblegum BITCH-club survivalregels:

1. Ze ontlopen wanneer mogelijk.
2. Niet reageren op vervelende opmerkingen.
3. Glimlachen alsof het gepest je niets uitmaakt. (Zééééér moeilijk, kan ik je vertellen.)
4. De leugens die ze naar je hoofd slingeren niet zelf gaan geloven. (Soms ook niet altijd even makkelijk.)
5. Tegen jezelf blijven zeggen dat 'bitches' ook maar mensen zijn met hun eigen onzekerheden. (Alhoewel ik soms denk dat Barbara een gemanipuleerde alien is die geen greintje gevoel in haar lichaam heeft. Ze lijkt namelijk een soort... robotbarbie.)

Maar goed, al kon ik me er nu nog niets bij voorstellen... Dit jaar zou alles anders worden.

Waar was ik gebleven?

O ja: ik werd wakker nadat ik korte tijd bewusteloos op de grond had gelegen. Ik schoof het zware voorwerp van me af. Het bleek een KOLOSSALE schooltas te zijn. Mijn blik gleed naar boven. Daar hing een etterige brugklasser lachend en wijzend over de reling van de trap, samen met zijn vrienden. Hij haalde zijn mobiel tevoorschijn en maakte een foto van me. 'Insta! Hashtag lol op eerste schooldag!' riep hij met de hoge, scherpe stem van een jongetje dat duidelijk nog niet de baard in de keel had. Hij stak zijn tong naar me uit. Geweldig. Zelfs de brugpiepers vielen me lastig. Ik was verdomme een bovenbouwer! Hoorde dit niet andersom te gaan? Ik wenste vurig dat een of andere vijfdeklasser het joch vandaag nog zijn onderbroek over zijn hoofd zou trekken.

Gelukkig had bijna niemand mijn valpartij gezien, hoewel...

Oké, iedereen keek naar me. Er stonden zo'n veertig mensen om me heen.

SH*T!

Julian Prins.

Een wonder

Julian Prins zat in de vijfde, was zeventien en was dé hunk van de school. Hij wilde later acteur worden en hij had al wat rolletjes gespeeld in bekende soapseries. Ik had alle afleveringen gezien, opgenomen en honderd keer teruggekeken. Ik kon zijn dialogen hardop meezeggen met het beeldscherm. Vanzelfsprekend was ik smoorverliefd op hem, maar hij wist totaal niet van mijn bestaan af. Nou ja, tot nu toe dan. Ook hij stond verbaasd toe te kijken, alsof hij zich afvroeg hoe ik het voor elkaar had gekregen een tas met boeken op mijn hoofd te krijgen. Ik staarde hem aan en kreeg een hoofd zo rood als een tomaat. Ik voelde de vlekken in mijn nek branden: de bekende verschijnselen. Hij knipperde met zijn ogen. Zijn vrienden moesten lachen, maar Julian niet. Hij stond me alleen maar aan te kijken. Ik kreeg het er zo benauwd van dat ik het liefste ter plekke wilde sterven. Gelukkig kwam Emma tot mijn redding.

'JA, HALLO! *The show is over!* Niets te zien hier! Hebben jullie geen leven of zo?' riep ze keihard. Ze duwde een paar mensen aan de kant en hielp me overeind. 'Gaat het?' vroeg ze.

'Ja, gaat wel,' antwoordde ik zachtjes. Ik zag hoe Julian en zijn vrienden afdropen en hoe de rest van de wereld weer in beweging kwam. Waarom had ik dit nou weer? Wat een afgang.

Plotseling ontdekte ik een barst in een van mijn brillenglazen.

#ookdatnog

Ik tilde de bril even van mijn neus en bekeek hem van dichtbij. Het wazige beeld deed me zowat scheelzien dus ik zette hem gauw weer op. Dit zou mijn vader niet leuk vinden. Gelukkig had ik thuis nog een tweede liggen. Dat scheelde weer geld voor een nieuwe bril.

'Gelukkig is je rugzak nog heel,' probeerde Emma me op te vrolijken.

Ik glimlachte. Ze wist hoeveel die schooltas voor me betekende. Het was

het laatste cadeau dat ik van mijn moeder had gekregen. En hoewel ik er vaak belachelijk mee werd gemaakt, kon ik er geen afstand van doen.

'Ik lijk net Isaac Newton, weet je wel, de uitvinder van de zwaartekracht? Sommige mensen denken dat hij dat idee kreeg toen er een appel op zijn hoofd viel. Misschien bedenk ik hierdoor ook wel iets geniaals,' grapte ik tegen Emma, terwijl we verder liepen door de gang en naar de volgende les gingen.

'Waar heb je het over? Bewaar dat zwaartekrachtgedoe maar voor natuurkunde,' antwoordde Emma. En daarmee was dit onderwerp voor haar afgesloten.

Emma zat bij mij in de klas en ik vond haar de enige aardige en normale ziel hier op school. Alleen was Emma, heel anders dan ik, brutaal en uitdagend. Het kon haar totaal niet schelen wat wie dan ook van haar dacht. Ze kon transformeren als een soort Pokémon. Elke keer evolueerde ze in een totaal andere verschijning. De ene keer waren haar haren blauw geverfd, en de andere keer roze. En ze droeg superstoere kleren in een soort Japanse animestijl. Ze was mijn beste vriendin. En we wisten alles van elkaar. Zo wist ik bijvoorbeeld dat ze niet tegen het geluid kon van iemand die in een appel bijt. En dat haar lievelingssnoepjes Skittles waren, maar dan wel alleen de rode. Ik kon niet meer bijhouden hoe vaak Emma al voor me was opgekomen. Ze was mijn persoonlijke superheld. Zonder haar zou ik school echt niet overleven.

We hadden natuurkunde. Een vak dat ik normaal gesproken heel leuk vind, maar vandaag kon ik mijn gedachten er niet bij houden. De leraar zwetste over de mechanismen van de normaalkracht, maar ik kon alleen maar denken aan de mechanismen van 'aantrekkingskracht'... Lag het aan mij? Of had ik het goed gevoeld? Julian had mij gezien, écht gezien. Hij had langer naar me gekeken dan hij ooit eerder had gedaan. Met zijn prachtige blauwe ogen die contrasteerden met zijn donkere krullen. Hij leek een schitterende mengelmoes van culturen, die ik niet specifiek kon benoemen. Hij had iets Italiaans, of Aziatisch of Afro-Amerikaans. Hij had een bijzondere combinatie van genen. Hij was gespierd, maar niet té gespierd. En hij was langer dan gemiddeld, hij was langer dan ik. Zijn vrienden hadden mij uitgelachen, maar hij niet. Zou hij mij een treurig geval hebben gevonden? Of had hij zich oprecht even zorgen gemaakt? Hij was zo mysterieus dat ik hem niet kon peilen.

Ach, wat wist ik ook van aantrekkingskracht of liefde!

Het bleek niet verstandig dat ik niet had opgelet. Want Waldo, onze natuurkundeleraar, kwam met een bijzondere mededeling.

'Ik heb alle N&T-bovenbouwklassen dit jaar opgegeven voor de RoboCup Junior. Dat is een robotwedstrijd voor jongeren tot achttien jaar. Die wordt over drie maanden gehouden in Delft. En jullie kunnen kiezen uit vier competities: rescue, parcours, voetbal en onstage dansen. Ik wil dat jullie daar in teams een zelfgebouwde robot presenteren.'

Neeeeeee, niet presenteren!!! was het eerste wat ik dacht.

'Dan mag Vleknek als eerste!' tetterde Barbara door de klas. Haar vriendinnen schoten in de lach. Survivalregel nummer 2: niet reageren, dacht ik bij mezelf.

'Dan kan je pappie je wel helpen, die gestoorde wetenschapper,' voegde Lilli eraan toe.

'Wedden dat ze zelf ook een robot is?' zei Barbara schaterlachend. 'Haar vader heeft haar als een soort monster van Frankenstein tot leven gebracht, in het holst van de nacht, met bliksemschichten.'

'Daarom hapert ze ook zo!' gilte Christie. 'Dit was mmm-mmm-mmijn p-p-pe-pe-present-t-ta-tatie me-meneer.'

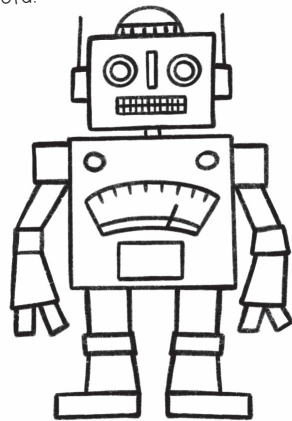
De meiden lachten en ik voelde me steeds kleiner worden. Denk aan regel nummer 5, hield ik mezelf voor. Zij zijn ook maar mensen met hun eigen onzekerheden... zij zijn ook maar mensen met...

'PRESENTATIEMUTS!'

'VLEKNEK!' slingerde Barbara me naar het hoofd.

Oké, laat maar. Het blijven een stelletje manipulerende barbies.

Barbara is vreselijk. Zelfs voor haar eigen vriendinnen heeft ze een officieel 'Bubblegum vriendschapsreglement' opgesteld. Daarin staan alle regels waaraan de 'leden', AKA vriendinnen, moeten voldoen om in de club te mogen blijven. Wat er precies in het reglement staat is geheim, maar er gaan geruchten door de school over de inhoud.

1. Het is verboden om twee dagen achter elkaar dezelfde outfit te dragen. → Dat vinden ze blijkbaar een 'doodzonde' 😊
... Hoewel ik ze er soms toch op betrap.
2. Het is verboden om in de pauzes in het openbaar te eten.
→ Dat vinden ze er blijkbaar lelijk uitzien. Dus zie je ze nooit eten. Gek genoeg zie je ze de rest van de tijd voortdurend kauwgom kauwen of staan ze buiten te roken. Alsof dat er niet lelijk uitziet! En ondertussen plaatsen ze de ene Instagram-foto na de andere van 'gezond' en 'cute' (onaangehaakt) eten dat op hun dienblad ligt. Zoals gezonde salades en tropische limonades... 😊
3. Small is de maximaal toegestane kledingmaat. → Een 'killerbody' is blijkbaar erg belangrijk voor ze. Met een maatje medium lig je al uit de groep...
4. Het is verboden om bij andere leerlingen aan tafel te gaan zitten. Bubblegums gaan alleen met Bubblegums om. → Andere leerlingen mogen niet aanschuiven. Je kunt ze voor je eigen veiligheid gewoon beter helemaal niet aanspreken.
5. Er wordt gestemd voordat er nieuwe 'Bubblegum-leden' in de groep worden toegelaten. → Ze vragen vriendinnen bij hun club op basis van uiterlijk. Ik hoorde dat er ooit een knap Chinees meisje bij de 'Bubblegums' gevraagd werd, dat vervolgens geen woord met ze kon wisselen omdat ze alleen maar Chinees sprak... Echt: WTF? Ook was er eens een meisje zo gek om een stuk kauwgom van de grond in haar mond te steken om bij de club te horen... #gekkenwerk!
6. Als de leider van de groep (Barbara) naar de wc gaat, moet de rest volgen. → Plassen valt ook niet mee in je eentje natuurlijk... 😊
7. Het is een pluspunt om een relatie te hebben. Een 'Bubblegum-lid' mag maximaal 2 maanden single zijn. → Ze hebben meestal vriendjes die lijken op Ken (als in Barbie-en-Ken). Ze komen en gaan zo snel als wegwerpdoekjes... Ze dienen alleen maar als de nieuwste accessoire van dat moment.
8. En *last, but not least*: Leden komen altijd voor elkaar op. → Dat klinkt misschien positief, maar dat is het niet. Als de Bubblegums iets tegen je hebben, zullen ze dat op alle mogelijke manieren duidelijk maken en je leven op school tot een ware hel maken...

De stem van Waldo klonk luid door de klas: 'Let op! Jullie krijgen hiervoor een cijfer dat meetelt voor het eindexamen!'

Toen hij langs mijn tafeltje liep, vroeg hij aan Emma en mij of wij een team wilden vormen. Emma knikte blij, want we waren niet alleen vriendinnen, ik was ook best goed in natuurkunde. Ik vond het leuk om formules tot in de puntjes uit te denken en om nieuwe dingen uit te vinden, net als mijn vader.

Zo had ik samen met mijn vader aan een aantal projecten gewerkt: een eenvoudige traptakel voor de buurvrouw, een windmolen in de tuin, waarmee we onze eigen energie konden opwekken (totdat we die moesten afbreken van de politie) en een zelfgebouwde 3D-printer. Ik speelde met het idee om later industrieel ontwerper te worden! Dan kon ik van alles bedenken en uitvinden. Dat leek me supercool! Maar goed. Eerst moest ik de middelbare school zien te overleven...

Mijn pauzes bracht ik meestal door op een klein bankje achter in de kantine. Emma zat naast me en overhoorde me voor Frans, waar we net huiswerk voor hadden gekregen. Ik staarde voor me uit en ik zag hoe Julian met zijn vrienden dolde. Ze stonden te lachen en keken met een half oog naar het sportnieuws op de tv.

'Zeg, luister je wel?' vroeg Emma. 'Of ben je alleen maar op die ingeblikte pinguïnscheet aan het kwijlen?'

Ik schrok op. Wat? Ingeblikte pinguïnscheet??? Julian??????

'Nee, nee. Eh... Frans voltooid tegenwoordige tijd?'

'Het is verleden tijd. En weet je waar het ook tijd voor wordt? Dat je hem eens uit je hoofd zet. Die gast is echt te dom om te poepen. Bovendien kijken zulke jongens alleen maar naar...'

'Iemand die niet zo'n nerd is als ik?'

'Vita, zo bedoelde ik het niet. Ik vind je awesome, dat weet je! Maar jongens zoals Julian Prins kijken alleen maar naar barbies, actrices, vloggers of modellen!' Ze zuchtte meelevend. Ze wist ook wel dat ik al jaren verliefd was op Julian en dat deze waanzinnige verliefdheidsziekte niet zomaar over zou gaan. Soms wou ik dat je met je hoofd kon kiezen op wie je viel, in plaats van met je hart. Zelfs Plato (427-347 v. Chr.), had dit probleem al vastgesteld. Hij kenmerkte verliefdheid als: volledig irrationeel, een ziel die bovendien geen discipline accepteert.

'Je moet gewoon iemand vinden die bij je past. Iemand die slim is en op hetzelfde niveau kan denken.'

We werden abrupt verstoord door de muziek van een game. Yoshiro, AKA een Japanse uitwisselingsstudent, AKA het vriendje van Emma, kwam aanlopen met een Snickers in zijn mond en een oude gameboy in zijn handen.

'Zeg! Hoeveel chocola eet jij op een dag?!' vroeg Emma.

'Niet zoveel.'

Ze grabbelde in zijn jaszakken en haalde nog vijf Snickers tevoorschijn. Ze sloeg haar armen over elkaar. Hij had haar blijkbaar wat uit te leggen.

'Oké, betrapt.' Hij gaf haar een zoen om het goed te maken.

Yoshiro was een jaar jonger dan Emma en ik, maar zo mogelijk nóg slimmer dan wij samen. Hij had de Nederlandse taal snel onder de knie gekregen. Hij was ook een nerd. Een trotse nerd zelfs, want in Japan is het blijkbaar cool als je slim bent.

#wasikdaarmaargeboren!

Yoshiro's grootste passie was gamen en dat schoof hij niet onder stoelen of banken: 'Dit oude tetrisspel is echt lit!'

'Yoshiro, wanneer wist je voor het eerst dat je Emma leuk vond?'

'Ze versloeg mij drie keer achter elkaar met Fortnite! Toen dacht ik: deze chick vraag ik op een date.'

'Hij nam me mee naar een arcadehal. Ik was gelijk verkocht. En kijk zijn lieve gezichtje nou!' Ze kuste Yoshiro op z'n wang.

Ze waren echt een schattig stel. Ze gingen nu al bijna vijf maanden met elkaar. Best lang! Daar mochten ze best trots op zijn. Mijn langste relatie was met mijn goudvis Darwin. Toegegeven... een vrij eenzijdige relatie.

#visvoer=liefde

Ik heb hem vernoemd naar Charles Darwin. Die wetenschapper heeft de evolutietheorie bedacht. Hij bedacht hoe planten, dieren en zelfs de mens zijn ontstaan uit één voorouder en zich dankzij natuurlijke selectie aan hun omgeving hebben aangepast. Interessant toch?

Mijn goudvis vindt overigens van niet. Het boeit hem vrij weinig waar zijn

naam vandaan komt. En ik moet bij hem niet met wetenschappelijke weetjes komen aanzetten, want dan zwemt hij snel zijn SpongeBob-ananashuisje in. 🍍

Mijn leven 'sucks'

De volgende ochtend zette ik mijn andere bril op. Hij stond gek. Misschien kwam dat omdat ie KNALROZE was... Emma was erbij geweest toen ik hem kocht bij Specsavers (twee voor de prijs van één!). Ze had aangedrongen dit model te nemen. Ze vond dat hij me erg goed stond. Achteraf gezien had ik me niet moeten laten overhalen en gewoon voor een bril moeten gaan in mijn favoriete kleur: zwart. Ook al is dat technisch gezien geen kleur. Dat weet ik...

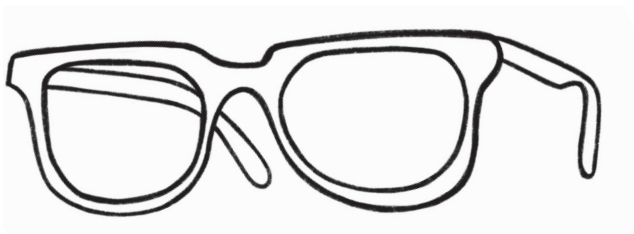
#watbenikeennerd 😊

Nou ja, misschien zou Julian deze gewaagde bril wel mooi vinden? Ik was Vita: het COOLSTE meisje van de school. Oké, misschien... ooit. Voorlopig kon ik me er niet druk over maken, want ik moest eerst nog een heel eind naar school fietsen.

Tijdens de les hield Meneer Carlos, onze Spaanse biologieleeraar, een kartonnen doos omhoog. 'Jongens! We gaan het hebben over seksuele voorlichting.' De klas joelde.

'Wat zit er in die "DOOS", meneer?' grapte een leerling.

'Bananen en condooms,' antwoordde Carlos serieus. 'Het is belangrijk om veilige seks te hebben. Zodat jullie soa's en ongewenste zwangerschappen voorkomen!'

Ik had nog niet eens gezoend, laat staan dat ik wist hoe een condoom werkte. Ik had wel veel natuurboeken gelezen, dus ik wist hoe het er in het dierenrijk aan toeging. Wist je bijvoorbeeld dat:

1. Wandelende takken soms wel tien weken met elkaar paren?
Non-stop! Het mannetje klampt zich aan het vrouwtje vast, om te voorkomen dat de andere mannetjes haar afpakken. Ook zijn er wandelende-takken-soorten die geen vent nodig hebben. Ze klonen zichzelf gewoon.
2. De vrouwelijke zwarte-weduwe-spin vaak het mannetje opeet na de paring? Dat doet ze zodat ze genoeg eiwitten binnenkrijgt om eitjes te kunnen leggen. Het mannetje offert zich in feite op voor het nageslacht.

#toppuntvanemancipatie!

3. De testikels van bijen exploderen als ze paren met de bijenkoningin? Wederom niet leuk voor de mannetjes...
4. Clownvissen (je weet wel, die uit Finding Nemo) leven in groepen, met maar één vrouwtje? Ze paart alleen met het dominantste mannetje. Als het vrouwtje overlijdt, transformeert dat mannetje in een vrouw en neemt ie de voortplanting over.

#crazy!

5. Vrouwelijke bedwantsen geen vagina hebben? Het mannetje BOORT er een tijdens de daad!

#OMG! #Pijnlijk! ☹️

Ik werd uit mijn gedachten opgeschrikt door een condoom dat als een katapult tegen mijn hoofd aan schoot. Bijna niemand nam de les serieus. Een paar

jongens gebruikten de bananen als 'geweer'.

Ik scheurde het folie open en haalde het condoom eruit. Met mijn andere hand pakte ik de banaan. Ik probeerde het condoom over de banaan heen te rollen, maar het voelde glibberig in mijn handen en ik verloor langzaam grip. Het lukte me niet en ik kneep per ongeluk iets te hard in de banaan, waardoor die aan de bovenkant openspatte. Een zachte smurrie spoot naar buiten.

'leeeellll!!! Sperma!!!' gilde Barbara. 'Vita heeft de banaan laten komen!' Haar vriendinnen kwamen niet meer bij.

'Hou je waffel, Barbara SLET!' verdedigde Emma mij.

'Ze heet Barbara Sledge hoor,' antwoordde Lilli namens Barbara.

'Dat weet zij ook wel,' snauwde Barbara naar haar bestie. En ze rolde met haar ogen. 'Kom op, film het,' commandeerde ze haar troepen. Lilli en Christie grepen snel hun mobieltjes en filmde hoe ik onhandig met de banaan in mijn handen stond. 'Ze is duidelijk nog maagd!'

'Ik ook,' zei Lilli met een verwarde blik in haar ogen.

Barbara wierp haar een dodelijke blik toe.

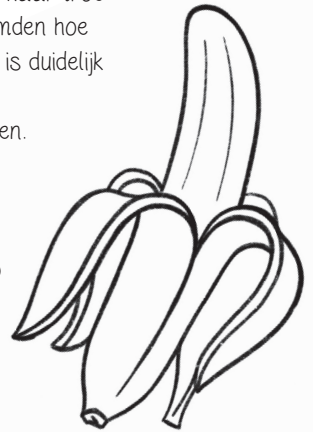
'Ik niet, bedoel ik,' verbeterde Lilli zichzelf gauw.

Ik stond met mijn mond vol tanden.

'Jongens, ophouden. Telefoon weg,' zei Carlos op strenge toon.

Ik voelde tranen in mijn ogen opwellen. Gauw gooide ik de banaan van de tafel, stond op en rende met mijn spullen de klas uit.

'Nou, het is wel een "komen" en gaan met die Vita!' riep Barbara mij na.

Ik zat in elkaar gedoken tegen een rij kluisjes aan toen Emma kwam aanlopen. Het was pauze en de leerlingen stroomden de hal in. 'Gaat het?' vroeg Emma en ze trok me overeind.

'Deze dag kan echt niet erger!' zei ik.

'Dan heb ik slecht nieuws voor je...' zei Emma, terwijl haar blik achter mij langs gleed. Mijn gezicht begon te gloeien. Toen ik eindelijk de moed bij elkaar had geraapt, keek ik om. Barbara hing verleidelijk tegen Julian aan, klaar om gezoend te worden. Toen het haar te lang duurde, trok ze Julian naar zich

toe voor een kleffe en onnodig lange tongzoen.

Ik trok wit weg en voelde mijn hart bonzen in mijn keel.

Ik draaide me weer naar Emma en veegde stiekem een traan weg. Ik wilde naar huis. Snel liep ik naar de uitgang. Emma rende achter me aan en haalde me in. Ze legde haar hand op mijn schouder. 'Maak je niet druk. Het is vast binnen een week weer uit! Die meid is onmogelijk.'

'Niets wat met Barbara te maken heeft is onmogelijk, Em.' De schoolbel galmde door de gangen. De pauze was voorbij. 'Ik trek het niet meer. Zeg maar dat ik ziek ben!' zei ik tegen Emma en ik rende naar mijn fiets.

'Zo, jij bent vroeg thuis! Gaat alles goed?' vroeg mijn vader vanuit de keuken toen hij de deur hoorde dichtvallen.

Ik hing mijn jas op, veegde gauw mijn tranen weg en probeerde zo normaal mogelijk te klinken. 'Ja, we hadden de laatste vier uur vrij,' loog ik.

'O, wat jammer!'

'Heel jammer,' zei ik, alsof ik dat erg zou hebben gevonden. 'Ik begin gelijk aan m'n huiswerk.'

Ik rende de trap op. Huiswerk was een magisch woord voor mijn vader. Hij vond mijn opleiding ongeveer het belangrijkste ter wereld. Op chocola na dan... In sommige opzichten was mijn vader echt een metroman. Hij kon huilen van emotionele films, werd vrolijk als er bloemen op tafel stonden en had eens per maand een verschrikkelijk humeur, alsof hij ongesteld was.

Ik sloeg mijn zolderdeur met een klap dicht en leunde even met mijn rug tegen de deurpost. Ik probeerde mijn adem onder controle te krijgen en na te denken. Julian was met Barbara? Hadden ze verkering? Hoelang al?! Het kon nooit langer zijn dan een week! Tot vorige week had Barbara nog een relatie met een jongen die Mason heette, en de week daarvoor heette haar vriendje nog Daniel. En voor de vakantie ging ze met ene Nathan of zoiets... Echt, ik deed nog langer met een tube tandpasta!

Ik ging met opgetrokken knieën op bed liggen. Boven mijn bed hing een prikbord aan de muur waaraan oude familiefoto's hingen. Ik zag een foto van ons gezin in de Pyreneeën van toen ik drie was. Mijn ouders trokken mij vrolijk op een slee door de sneeuw.

Op een andere foto stonden we met z'n drietjes voor een tent. Die foto

had een ranger van ons genomen in Kenia, toen ik elf was. Tijdens die vakantie had ik leeuwen, giraffen en olifanten in het wild gezien. Mijn moeder droeg een geweer, voor het geval de wilde dieren ons zouden aanvallen. Ik wist nog hoe veilig ik me toen voelde en hoe stoer ik mijn moeder vond.

Mijn blik gleed naar een derde foto. Het was een zwart-witbeeld van mijn moeder als ballerina in Moskou. In Moskou kreeg ze voor het eerst verkering met mijn vader. Hoe ze elkaar hebben ontmoet is een heel schattig verhaal.

Mijn moeder was op zestienjarige leeftijd naar Moskou verhuisd, omdat ze was aangenomen bij het beroemde Bolsjojballet. Op een dag stond ze in een witte tutu op het grote plein voor het indrukwekkende Bolsjojtheater. Ze vroeg een toevallige voorbijganger, AKA toerist, AKA mijn vader, om een foto van haar te maken terwijl ze een arabesk deed. Dat is de ballethouding waarbij je één been naar achteren gestrekt in de lucht houdt. Ze strekte haar been mooi naar achteren. Mijn vader keek op van zijn camera en mijn moeder staarde hem net iets te lang aan. Ze vertelde later dat ze mijn vader zó knap vond dat ze haar evenwicht verloor, viel en haar voet brak. Ze belandde in het ziekenhuis en ze was bang dat ze nooit meer zou kunnen dansen. Mijn vader heeft wel een week lang naast haar bed gezeten en voelde zich extreem schuldig. In een giftshop heeft hij toen een sneeuwbol gekocht met een ballerina erin, die nu op mijn nachtkastje staat. En dat was het moment waarop mijn moeder wist dat ze oud wilde worden met mijn vader. Dat heeft ze me eens verteld. Omdat hij zo ontzettend lief was. En dus verloor ze op die dag haar ene passie, maar vond ze tegelijk ook een andere. Ze verhuisde terug naar Nederland en ze was enorm gelukkig met mijn vader. Een paar jaar later werd ik geboren en werden we een gezin. Ik herinner me mijn moeder als iemand die licht gaf in een ruimte vol met mensen. Ze zong de hele dag door.

En ze was wijs... Liefdevol, vrolijk en wijs.

Als ze nog had geleefd, dan weet ik zeker dat ze me nu een geweldig advies had gegeven. Waardoor de wereld niet meer zo slecht leek. Maar nu moest ik zelf alle belangrijke beslissingen in mijn leven maken. Want hoe lief mijn vader ook was, hij was nogal een warhoofd. Hij moest zijn werk, het huishouden en mijn opvoeding allemaal in zijn eentje doen. Hij had al jaren geen nieuwe uitvinding meer gedaan en hij kon nog niet eens een fatsoenlijke maaltijd koken. Mijn vader zou geschokt zijn als hij wist hoe erg ik werd gepest. Maar hij had zelf al genoeg aan zijn hoofd, dus ik wilde hem er niet mee lastigvallen.

Ik stond op van mijn bed en bekeek mezelf eens goed in de spiegel. Ik was een lelijk eendje en had in de verste verte niet de schoonheid van Barbara. Ik trok mijn elastiek uit en wapperde mijn lange haren los. Voorzichtig haalde ik de bril van mijn neus af. Ik zag mijn spiegelbeeld wazig worden. Zo onscherp zag ik er eigenlijk veel beter uit.

'Hou op met zielig doen,' zei ik tegen mezelf. 'En die kinderachtige outfits kunnen ook echt niet meer! Geen wonder dat Julian je niet ziet staan.' ☹️

Die avond zat ik stilletjes met mijn vader aan het avondeten. Hij had zijn specialiteit gemaakt: een kant-en-klaarmaaltijd.

'Pap?' begon ik voorzichtig. Hij keek op. 'Ik vroeg me af waar de kleren van mam zijn? Je hebt ze toch niet weggedaan?'

'Nee, die liggen ergens in de kelder.' Hij probeerde nonchalant te klinken, maar ik zag aan hem dat hij het onderwerp liever wilde mijden. Hij vond het nog steeds heel moeilijk om aan haar te denken.

Toch zette ik door: 'Ik wilde eigenlijk kijken of ik er iets van pas.'

Mijn vader sloot zijn ogen en schudde zijn hoofd. 'Je moeder zag er altijd heel mooi uit. Maar het zijn vrouwenkleren. Jij bent nog maar een kind. Je verzuipt erin!'

'Ik ben geen kind meer.'

'Maar ook nog geen achttien. Die jurken van mama zijn veel te bloot voor jou.'

'Maar ik kan toch wel even kijken? Misschien dat er toch iets...'

'Ik wil het niet hebben, punt uit.'